

sig at gaa til en saadan Forlængelse af Understøttelsen som den, det ærede Medlem Fru Helga Larsen gav Udtryk for.

Jeg synes ikke, det ærede Medlem Hr. Kragh har Ret i sin Betragtning, jeg synes tværtimod, han skyder langt over Maalet i dette Tilfælde. Der kan selvfølgelig godt gives Eksempler paa, at en saadan Understøttelse kan komme til at virke paa en besynderlig Maade, idet en Kollega af den understøttede, der har nøjagtig den samme Indtægt og det samme Antal Børn, ikke vil kunne faa Understøttelse i den Tid, den anden faar det; skønt de to Mennesker er akkurat ens stillede, faar den ene Understøttelse, den anden ikke. Det indrømmer jeg, men der kan meget vel gives Begrundelse for at gaa til at give en saadan Understøttelse ud over den Tid, da vedkommende er ugift.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at den Omstændighed, at jeg havde sagt, at man, medens Udvalgsarbejdet stod paa, kunde vente at faa Svar fra de kommunale Organisationer, var ensbetydende med, at jeg ikke ventede mig, at det skulde ske særlig hurtigt, at dette Lovforslag blev færdigbehandlet. Jeg har slet ikke sat de to Ting i Forbindelse med hinanden. Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. Kragh gøre fuldt Rede for, hvorledes hele dette Forhold ligger med Hensyn til at høre de kommunale Organisationer. De er jo hørt tidligere. Allerede i Foraaret fik vi Svar fra en af de kommunale Organisationer. Men om det Lovforslag, som her foreligger, har de ikke direkte udtalt sig, og jeg kan sige det ærede Medlem Hr. Kragh, at det skyldes ganske specielle Forhold, jeg kan egentlig sige nærmest en Forglemmelse, at Lovforslaget ikke er blevet sendt ud før. Det blev først sendt ud, umiddelbart før det blev forelagt i Rigsdagen, men jeg venter ikke, at det skulde gøre noget som helst til at forhale Sagen, og jeg kan ikke tro, at de kommunale Organisationer ikke vil være i Stand til at svare meget hurtigt. Det er jo i saa godt som alle Tilfælde deres Forretningsudvalg eller deres Bestyrelse, der svarer. Købstadforeningen har allerede svaret, og jeg venter ogsaa, at de andre kommunale Organisationer, der er Tale om, meget hurtigt vil kunne afgive deres Svar.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at Formaålet med denne Understøttelse maatte være at hjælpe de i økonomisk Henseende ganske særligt vanskeligt stillede Hjem, saaledes at Børnene i materiel Henseende kunde faa en forsvarlig Opdragelse, men, føjede det ærede Medlem til, hvad er det

nødvendige for at noget saadant kan ske, derom kan der være meget delte Meninger; og det er fuldkommen rigtigt, det kan der. Jeg har den Opfattelse, at det, der er foreslaaet her, er det nødtørfvigste, og jeg kan med saa meget større Ret sige dette, som jeg allerede har nævnt, at alle Rigsdagens Partier i 1919—20 gav Udtryk derfor ved et Forslag, der paa alle væsentlige Punkter er i Overensstemmelse med det Forslag, jeg her har fremsat. Det er meget rigtigt, at man begyndte mere famlende, da man havde de første Forslag denne Sag vedrørende til Behandling her i Rigsdagen. Den første Lov satte Grænsen ved to Trediedele af Statsskattegrænsen; men denne Grænse maatte man forlade, da den ikke var fyldestgørende, og man gik saa til selve Statsskattegrænsen. Men denne Grænse er heller ikke fyldestgørende nu, og jeg tror, det ærede Medlem Hr. Kragh vil give mig Ret i, at man ikke kan lade Statsskattegrænsen være Trangsgrænsen for dem, der kan komme i Betragtning efter denne Lov.

Jeg glæder mig imidlertid trods alle de mere uvenlige Ord, det ærede Medlem sagde om Lovforslaget, over de mere rimelige Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde. Det ærede Medlem kom paa ny ind paa en Omtale af Gradueringsspørgsmaalet, og jeg skal være villig til at drøfte hele dette Gradueringsspørgsmaal. Det har jo været drøftet før, navnlig i 1919—20, men hele Udvalget, ogsaa Venstre og det konservative Folkeparti, erkendte i 1920, at man ikke var i Stand til at opstille Gradueringsregler, der var fyldestgørende, og derfor gik man over til at foreslaa de Regler, som jeg allerede har nævnt, og som navnlig gav sig Udtryk deri, at man satte Trangsgrænsen, som jeg har sat den. Det er imidlertid rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at der opstaar Uretfærdighed derved, at den, der tilfældigvis kommer paa den ene Side af Skæringspunktet, faar Understøttelse, hvorimod den, der har en ubetydelig større Indtægt og derfor er kommet paa den anden Side af Skæringspunktet, ikke kan faa nogen Understøttelse. Jeg er derfor, som allerede sagt, ogsaa villig til at drøfte, om der er Mulighed for at faa en tilfredsstillende Graduering.

Det ærede Medlem Hr. Parkov sagde, at han ansaa sine Udtalelser i 1919—20 for at være fuldt berettigede. Jeg har heller ikke gjort nogen Indvending imod de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Parkov fremsatte i 1919—20. Det, jeg har gjort en spagfærdig Indvending imod, er, at de Ud-